

Зачепилівська районна державна адміністрація

Відділ освіти

Районний етап XIV Всеукраїнського конкурсу учнівської творчості

Номінація «Література»

«Ми є. Були. І будемо ми! Й Вітчизна наша з нами»

І.Багрянний

« Дивиться на нас Шевченко»

Робота

Ажніної Лілії Олександрівни,

члена гуртка «Літературне краєзнавство»,

учениці 9 класу Миколаївської

ЗОШ І-ІІІ ступенів

Зачепилівського району Харківської області

Керівник: **Чуб Тамара Миколаївна,**

вчитель Миколаївської ЗОШ І-ІІІ ступенів,

керівник гуртка «Літературне

краєзнавство»

Моєю Батьківщиною є Донецьк: тут я народилася, тут минули мої дитячі роки, тут я закінчила 8 класів, тут працювали мої тато і мама, тут у районі аеропорту знаходиться наш затишний будиночок... Влітку ми з мамою приїхали до бабусі й дідуса в Абазівку, щоб серед чарівної природи, серед мирного життя відпочити, оздоровитися, заспокоїтись... Інша школа стала тепер для мене рідною, прислухаюся до порад інших вчителів, спілкуюся з іншими друзями. Все більше захоплююся красою української мови, адже у Донецьку ми частіше говорили російською. Намагаюся жити повноцінним життям – а думками щодня повертаюся до рідного міста, згадую однокласників і вірну подружку Люсю, песика Лапку, заняття в секції карате. Часто подумки блукаю міськими вулицями і підходжу до пам'ятника великому Кобзареві. Знаходиться він у самому серці міста – на вулиці Артема. Повертаючись думками до мирних днів мого регіону, я пригадую, що цей витвір мистецтва мав велике значення для людей. Адже біля нього завжди проходили визначні урочистості, присвячені різним подіям нашого міста. І я, звичайно, разом із однокласниками бувала на цих святах: чи то це були роковини від дня народження поета, чи День Незалежності. А ще ми з Люсею частенько бігали сюди подивитися на молодят, які в найщасливіший день свого життя покладали букети квітів саме Тарасу. Мимоволі звертала в ці дні увагу на обличчя поета. Мені здавалось, що погляд його спокійний, задоволений, бо створюються нові сім'ї, Донецьк квітне і розвивається, а Україна - вільна, незалежна та щаслива. Так і здавалося, ось-ось він скаже: «Нема на світі України, немає другого Дніпра».

Після буремних травневих днів, проходячи повз пам'ятник, я побачила багато людей зі зброєю, які вигукували злі і тривожні слова, сповнені загрози дружбі українського і російського народів, цілісності нашої країни. Я була вражена і розгублена, але ще більше мене вразив погляд Тараса. Його чоло перерізали стурбовані зморшки, а мудрі очі наповнилися болем і смутком, бо рідну неньку Україну хочуть поставити на коліна. Здавалося, з його уст злетить гірко: «Доборолась Україна до самого краю...» Я живу зараз далеко від

рідного Донецька, та часто говорю по телефону з подругою, дивлюся телевізійні новини і думаю про те, що сказав би Тарас Шевченко, якби побачив буремний Донбас у руїнах, почув вибухи і людський стогін. Адже йому завжди боліла доля рідного народу, рідної країни. Він мріяв про те, що братні народи разом будуватимуть вільне і славне майбутнє, що «оживе добра слава, слава України». Думаю про це і уявляю, як Тарас іде вулицями міста(ні, не мого Донецька, бо він тут ніколи не бував, а прогулюється столицею Російської імперії). І народжуються у мене поетичні рядки.

Прогулянка Тараса Петербургом

Якось вийшов я на вулицю гулять,
Відпочити від роботи, поблукать.
Осінь, холодно, лютує вітерець...
Через площу я прямую навпростець.
Йду і подумки міркую: «Що таке то білі рими?»
Бачу: аж дрижить і блима цуцик очками сумними,
Поруч з цуциком, немов гора, стоїть
Пан товстий і голосно кричить:
«Ах ти, шавко вулична, місця тобі мало,
Взяв і вкрав у мене вдома ковбаси чимало?»
Я дивлюся: диво-дивне – пан в руці тримає
Шматок м'яса, як мізинець, і кричить-волає!
І за ту малу дрібницю він щеня жорстоко б'є,
Те пищить і плаче. Людям же байдуже - «не моє!».
Покинув місце глядача я, щеня за пазуху сховав
І на продовження вистави жорстокої чекать не став,
Я далі кинувся тікати, щеня від пана рятувати.
«То, знаєте, поет-кріпак», - услід лунало від зівак.
Я більше, ніж поет – людина байдужою бути не повинна.
Кладу на землю цуценя. Вже ледве дихає щеня.
Шматочок м'яса, злість людська ледь не позбавили життя.

Блукаю вулицями Петербурга я,
На Україні десь моя сім'я...
Аж тут раптово на моїх очах
З'явилась жіночка, в очах і біль, і страх,
В благесенькій кофтині мерзне вся
І злякано тремтить на вітрі лютім.
Їй одягнув на плечі свій жакет,
Вона ж мені: «Ти більше, ніж поет»,
І в сльози, а за нею плачу й я,
Бо в Україні десь моя сім'я,
Бо з лихом і неправдою борюся,
І не боюсь панів, а з них сміюся.
Аж ось – хтось руки заламав мені
І на коліна кулаком поставив,
Чим простолюд навколо зацікавив.
Оглянувсь, бачу пана й офіцера,
Регоче пан, а офіцер в зневазі:
«Ти хто такий, щоб сперечатись з нами?
Ти до Сибіру захотів білет?»
А я спокійно так відповідаю:
«Та ні, я просто більше, ніж поет!»
І поки пан від люті червонів,
Я втік, бо є в житті мета єдина:
Боротись за України синів,
Самому бути Україні сином,
За волю й правду, за народ іти,
У бій якщо не зброєю, то словом,
І рідну мову свято берегти,
І наближати світ добра й любові,
Натхнення відчувать, відваги злет

І завжди бути більшим, ніж поет!

Ось таким, щирим, бунтівливим, не байдужим і до долі маленької тварини, і до простої людини був завжди Тарас Шевченко. То і уявила я його не Пророком, Трибуном, Апостолом правди, як часто його називають, а звичайною людиною, яка ніколи не допустить образи, жорстокості, неправди. І якби кожен з нас намагався бути таким, як Кобзар, то, може, і не лилася б зараз на моїй донецькій землі кров, не стріляли б «Гради», не ховали б матері своїх синів. Жахливий біль, неначе пекучий вогонь, огортає всю Україну і її дітей. І згадуються мені поетові палкі слова: “Схаменіться, люди, бо лихо вам буде!” Прислухайтесь, українці, до мудрих Тарасових слів, збережіть свою країну, її сучасне і майбутнє.